

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У 4145/11
07.07.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца В.к.С., ..., Б., коју заступају Зоран Мирковић, Татјана Мирковић и Бранко Алексић, адвокати из Београда, Улица Милешевска бр.51/4, против туженог Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, ради поништаја решења број:4/0-02-49/2011-03 од 17.03.2011. године, у предмету изрицања мере заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 07.07.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем у ставу I диспозитива одређена је мера заштите конкуренције В.к.С., ..., Б., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини од 7% од укупног годишњег прихода оствареног у 2007. години, због тога што је закључила и извршила забрањени споразум доношењем одлуке Управног одбора В.к.С. од 21.03.2008. године под називом “ценовник минималних цена ветеринарских услуга” са важношћу од 01.05.2008. године, утврђен правоснажним решењем Комисије за заштиту конкуренције број:47/0-01-293/08-11 од 21.11.2008. године. Ставом II диспозитива наложено је В.к.С., ..., Београд, да изврши меру заштите конкуренције из става I диспозитива уплатом новчаног износа у висини од

1.243.690,00 рсд (:1.243.690,00 динара) у корист буџета Републике Србије, са позивом на број предмета. Ставом III диспозитива утврђен је рок од 4 месеца за извршење обавезе из става II диспозитива од дана пријема овог решења, под претњом принудног извршења.

У тужби, поднетој непосредно овом суду дана 12.04.2011. године тужилац преко својих пуномоћника оспорава законитост побијаног решења из свих законом предвиђених разлога и наводи да је имајући у виду одредбе Закона који је важио у време доношења решења којим је утврђена повреда конкуренције, повређено уставно начело забране ретроактивне примене права од стране тужене комисије тако што је на поступак који је започет и окончан за време важења ранијег закона супротно одредбама члана 74. важећег Закона и Устава применила одредбе важећег закона. Наиме, ранији закон изричито предвиђа прекршајну одговорност учесника на тржишту за које Комисија утврди да су извршили повреду конкуренције. Решењем И-39 Пр број:361229/10 од 05.03.2010. године Прекршајни суд је одбацио захтев за покретање прекршајног поступка и утврђивање прекршајне одговорности у односу на В.к.С. и одговорно лице, а Комисија је супротно важећем закону, против тужиоца покренула посебан поступак и утврдила меру заштите конкуренције. Посебно подвлачи, да је по раније важећем Закону о заштити конкуренције, надлежни орган за прекршај изрицао новчану казну, а по новом сада важећем Закону о заштити конкуренције (“Службени гласник РС” бр.51/09) Комисија за заштиту конкуренције изриче мере заштите конкуренција, а не новчане казне и то без утврђивања прекршајне одговорности, а што истовремено значи да санкције нису истоврсне, нити се исто зову, нити се дају поредити, нити су идентични органи надлежни за њихово изрицање, нити идентичан поступак који резултира њиховим изрицањем, нити је основ за њихов изрицања исти, нити су предвиђени правни лекови исти у случају њиховог изрицања. Поред тога тужилац оспорава и висину износа ове мере, истиче да је по достављеном Билансу стања тужиоца на дан 31.12.2007. године укупан приход тужиоца исказан у износу од 17.673.000,00 динара, а не 17.767.000,00 динара, како се то утуженим решењем тврди због чега и одмерених 7% не представља исти износ. Такође, истиче да није реално, оправдано ни целисходно, изрицање мере у висини од 7% од укупног годишњег прихода тужиоца. Наведени ценовник представља само препоручени ценовник, и исти је важио 3 године иако су цене свих артикала од којих ценовник зависи мењане у току важења наведеног ценовника. Корисници услуга нису били оштећени

временски ограниченом применом спорног ценовника, нити је икада било озбиљних примедби на ценовник. Истиче да, уколико се нешто квантификује и кажњава у износу до 10% у односу на укупни годишњи приход, онда мера у износу од 7%, која представља меру близу горње границе предвиђене законом, мора бити поткрепљена доказима, јасним и утврђеним околностима, подацима и последицама споразума, а никако неначелним ставовима и претпоставкама. Такође и трајање повреде конкуренције, које је по налазу Комисије било временски ограничено на 8 месеци, ни на који начин не поткрепљују висину одређене мере у износу од 7%. Такође, средства која убира В.к.С., а која је Комисија имала у виду у конкретном случају, потичу из два извора и то из плаћања чланарине од стране чланова К. и из донација који нису нити стални нити континуирани извор прихода, нити могу бити третирани као приход у дословном смислу те речи. Са свих изнетих разлога, тужилац је предложио да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужена Комисија у одговору на тужбу од 02.06.2011. године и допуни одговора на тужбу од 08.06.2011. године, у свему остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према оцени Управног суда правилно је поступио тужени орган када је ставом I диспозитива оспореног решења тужиоцу одредио меру заштите конкуренције, утврдио обавезу плаћања новчаног износа у висини од 7% од укупног годишњег прихода оствареног у 2007. године и обавезао тужиоца као у ставу II диспозитива на уплату новчаног износа у висини одређеној ставом I диспозитива, те утврдио рок за извршење обавезе као у ставу III диспозитива, позивајући се у образложењу решења на одредбу члана 68. став 2. Закона о заштити конкуренције.

Из образложења оспореног решења следи да су пресудама Управног суда 5 У 5185/10 од 18.11.2010. године и број 5 У 6375/10 од 18.11.2010. године

одбијене тужбе В.к.С. и потврђена решења Комисије за заштиту конкуренције о привременој мери број: 4/0-01-293/08-04 од 13.08.2008. године, као и коначно решење број: 4/0-01-293/08-11 од 21.11.2008. године.

Решењем Комисије за заштиту конкуренције о привременој мери обустављена је примена одлуке Управног одбора К. од 21.03.2008. године – ценовник минималних цена ветеринарских услуга од 01.05.2008. године до доношења решења о окончању поступка и наложено је К. да обавести чланове о привременом обустављању ценовника на исти начин како их је обавестио и о ступању на снагу Ценовника, као и да обавештење о привременом обустављању примене истакне на WEB страницу К..

Коначним решењем Комисије је утврђено да је Одлука Управног одбора К. од 21.03.2008. године под називом “ценовник минималних цена ветеринарских услуга” са важношћу од 01.05.2008. године, акт који за циљ и последицу има битно спречавање ограничење или нарушавање конкуренције на релевантном тржишту, односно да је та одлука забрањени споразум који је ништав по закону и наложено је К. да на почетној WEB страници постави обавештење да је Ценовник забрањен и ништав споразум у смислу Закона о заштити конкуренције.

На основу одредбе члана 114 ЗУП-а Комисија за заштиту конкуренције, сагласно одредби чл. 57. Закона о заштити конкуренције (“Службени гласник РС” бр. 57/09), покренула је по службеној дужности управни поступак ради одређивања мере заштите конкуренције тужиоцу као учеснику на тржишту у облику плаћања новчаног износа у висини од 7% од укупног годишњег прихода оствареног у 2007. години због тога што је утврђено правноснажним решењем бр. 47/0-01-293/08-11 од 21.11.2008. године, да је закључио и извршио забрањени споразум доношењем одлуке од 21.03.2008. године под називом "ценовник минималних цена ветеринарских услуга" са важношћу од 01.05.2008. године, те да таква одлука - споразум конкурената о продајној цени, сам по себи представља најтежу повреду конкуренције. У спроведеном поступку, применом одредбе чл. 7. ст. 1. закона, којом је прописано, да се годишњи приход учесника на тржишту утврђује у висини укупног годишњег прихода пре опорезивања, за обрачунску годину која претходи години у којој је покренут поступак, Комисија је утврдила да укупни годишњи приход тужиоца за 2007. годину, износи 17.767.000,00 динара, а према потврди коју је тужилац доставио. Приликом одлучивања о висини мере заштите конкуренције, Комисија је оценила намену, тежину, последице и трајање повреда и утврдила да су радње повреде предузимане од

стране свих чланова К. на територији целе Републике Србије, којих има 3.500, да су покренута три дисциплинска поступка против чланова К. због непоштовања Ценовника да иста има за последицу да обавезујући Ценовник искључује другачију цену од минимален, што само по себи доводи до елиминације ценовне конкуренције. Такође, Комисија је утврдила да је унутрашњим актима К. као санкција предвиђена и мера одузимања лиценце за рад.

На основу свега, имајући у виду и друге критерију, као и одлакшавајуће и отежавајуће околности, правилно утврдила и определила висину новчаног износа, мере заштите конкуренције од 7%, од укупног годишњег прихода оствареног у 2007. години.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Наиме, решењем којим је утврђена повреда конкуренције и изречена мера отклањања повреде конкуренције, које је донето по раније важећем Закону заштити конкуренције, које је постало правноснажно 18.11.2010. године, није одређена мера заштите конкуренције. Стога је, Комисија на основу овлашћења из чл. 5. став 1. Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера ("Службени гласник РС" бр. 50/2010 од 23.07.2010. године), којим је прописано да се мера заштите конкуренције може одредити самостално или истовремено са мером отклањања повреде конкуренције, правилно по службеној дужности покренула поступак у циљу самосталног одређивања мере заштите конкуренције, на основу важећег Закона и Уредбе. Како је поступак самосталног одређивања мере заштите конкуренције покренут и окончан у време важења Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" бр. 51/09), на начин и под условима прописаним Уредбом, не може се прихватити као основан навод тужбе тужиоца, да је оспорено решење донето ретроактивном применом Закона.

Тачни су наводи тужиоца да је по раније важећем Закону о заштити конкуренције надлежни орган за прекршаје изрицао новчане казне, а по новом, сада важећем Закону о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" бр. 51/09), Комисија за заштиту конкуренције изриче мере заштите конкуренције, а не

новчане казне, и то без утврђивања прекршајне одговорности, а што истовремено значи да санкције нису истоврсне, нити се исто зову, нити се дају поредити, нити су идентични органи надлежни за њихово изрицање, нити идентичан поступак који резултира њиховим изрицањем, нити је основ за њихово изрицање исти, нити су предвиђени правни лекови исти у случају њиховог изрицања. Из наведеног следи да се у овом случају не ради о повреди правила *ne bis in idem*, јер у истој правној ствари није одлучивао исти орган, нити је реч о истој правној квалификацији извршене радње.

Неосновани су наводи, да Комисија није адекватно оценила све релевантне околности од значаја за одређивање висине новчаног износа мере заштите конкуренције, као и да није у побијаном решењу пружила довољно јасно образложење за своју оцену. Наиме, на захтев Комисије, тужилац је доставио биланс успеха за 2007. годину, као годину која претходи години у којој је покренут поступак утврђивања повреде правила конкуренције, те је наведени извештај послужио као основ за утврђивање укупног годишњег прихода, обрачунатог у складу са чланом 7. Закона. Како је у наведеном извештају, у износу од 17.673.000,00 динара, исказан само део укупних прихода, односно приход од продаје, а не укупан приход који служи као основ за утврђивање новчаног износа мере заштите конкуренције, Управни суд налази, да је неоснован навод тужиоца који се односи на висину укупних прихода тужиоца.

Детаљно образлажући своју одлуку о висини мере, Комисија се придржавала, како аналитичког, тако и синтетичког метода вршећи, одмеравање висине изречене мере на основу свеукупне оцене свих околности и то како олакшавајућих, тако и отежавајућих.

Тужиоцу је омогућено учешће у поступку, тако што му је достављено обавештење о покретању поступка и затражени докази на околност укупног прихода оствареног у 2007. години, а затим и докази који би могли бити од утицаја на одређивање управне мере.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним

споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.07.2011. године, 8 У 4145/11

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JЗ